

ЗАКОН

О ОВЕРАВАЊУ ПОТПИСА, РУКОПИСА И ПРЕПИСА

І. УВОДНЕ ОДРЕДБЕ

Стварна надлежност

Члан 1.

Потпис, рукопис и препис оверава јавни бележник, ако законом није другачије одређено.

Потпис, рукопис и препис, поред јавног бележника, може оверити и јавнобележнички приправник.

Препис јавне исправе може оверити и његов издавалац, сходном применом одредаба овог закона.

Месна надлежност

Члан 2.

За оверавање потписа, рукописа и преписа месно је надлежан сваки јавни бележник, независно од тога где се налази пребивалиште, односно боравиште лица које захтева оверавање, осим ако законом није другачије одређено.

Принцип територијалности

Члан 3.

Потпис, рукопис и препис оверава се у јавнобележничкој канцеларији.

Потпис и рукопис могу се оверити изван јавнобележничке канцеларије ако је подносиоцу исправе због старости или болести тешко да приступи у јавнобележничку канцеларију, ако је то корисно због већег броја подносилаца исправа чији се потписи оверавају поводом истог догађаја или ако за то постоје други оправдани разлози.

Потпис, рукопис и препис јавни бележник може оверити само у границама свог службеног седишта, осим ако законом није другачије одређено.

Правне последице повреде принципа територијалности

Члан 4.

Ако је потпис, рукопис или препис без оправданог разлога оверен изван јавнобележничке канцеларије или изван службеног седишта јавног бележника, то није разлог за непуноважност овере, нити клаузули о оверавању одузима својство јавне исправе.

Ако јавни бележник овери потпис, рукопис или препис изван Републике Србије, такво оверавање не производи правно дејство.

II. ОВЕРАВАЊЕ ПОТПИСА

Клаузула о оверавању потписа

Члан 5.

Оверавањем потписа јавни бележник потврђује да је подносилац исправе, чији је идентитет претходно утврдио, у његовом присуству својеручно потписао поднету исправу, односно да је потпис који се већ налази на поднетој исправи признао за свој.

Потпис се оверава тако што се на поднету исправу ставља клаузула о оверавању потписа, која садржи:

- 1) име и презиме јавног бележника, назнаку да поступа у својству јавног бележника и податке о седишту јавног бележника;
- 2) име, презиме, датум рођења и адресу пребивалишта подносиоца исправе;
- 3) начин на који је утврђен идентитет подносиоца исправе;
- 4) изјаву јавног бележника да је подносилац исправе у његовом присуству потписао исправу, односно да је у његовом присуству признао потпис који се већ налази на исправи за свој;
- 5) датум и час оверавања потписа;
- 6) место оверавања потписа, ако се оверавање потписа врши изван јавнобележничке канцеларије;
- 7) број под којим је исправа заведена у уписник о оверама и потврдама;
- 8) потпис и печат јавног бележника.

Стављање клаузуле о оверавању потписа на поднету исправу

Члан 6.

Клаузула о оверавању потписа ставља се на поднету исправу штампилем или електромеханичким уређајем за писање текста десно или испод потписа.

Клаузула о оверавању потписа може се ставити на посебну исправу која се повезује с поднетом исправом јемствеником или на други начин прописан Јавнобележничким пословником.

Стављање клаузуле о оверавању потписа када се поднета исправа састоји од више листова

Члан 7.

Ако се поднета исправа састоји од више листова, јавни бележник повезује листове, а клаузулу о оверавању потписа ставља на последњу страницу.

У клаузули о оверавању потписа јавни бележник назначавача од колико листова и страница се састоји поднета исправа.

Начин повезивања листова ближе се уређује Јавнобележничким пословником.

Утврђивање идентитета

Члан 8.

Јавни бележник утврђује идентитет подносиоца исправе, увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други службени документ с фотографијом, а ако то није могуће, саслушањем два сведока идентитета.

Поступање јавног бележника приликом утврђивања идентитета ближе се уређује Јавнобележничким пословником.

Сведок идентитета

Члан 9.

Сведок идентитета може бити свако пунолетно лице које је способно да јавном бележнику пружи потребне податке о идентитету подносиоца исправе.

Идентитет сведока идентитета јавни бележник утврђује увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други службени документ с фотографијом.

Правне последице немогућности доказивања идентитета

Члан 10.

Ако подносилац исправе не може да докаже свој идентитет на начин предвиђен законом, јавни бележник одбија да овери исправу.

Јавни бележник одбија да овери исправу и ако након увида у поднети службени документ, односно након саслушања сведока идентитета није стекао уверење да је подносилац исправе лице за које се издаје.

Посебне дужности јавног бележника

Члан 11.

Јавни бележник треба да се упозна са садржином поднете исправе само у мери која је неопходна за попуњавање уписника о оверама и потврдама.

Јавни бележник није одговоран за садржину поднете исправе, нити је дужан да утврђује да ли подносилац има право да потпише поднету исправу.

Изузетно, јавни бележник је дужан да одбије оверавање потписа ако је очигледно:

- 1) да постоји разлог за изузеће јавног бележника;
- 2) да поднета исправа садржи правни посао који је забрањен;
- 3) да поднета исправа садржи правни посао за који је као обавезна прописана форма јавнобележничког записа или јавнобележничког потврђивања исправе;
- 4) да се оверавањем потписа помаже остваривање недозвољених и непоштених циљева.

Оверавање потписа када подносилац исправе није у стању да је прочита

Члан 12.

Ако подносилац исправе услед slabовидости, неписмености или другог разлога није у стању да чита, исправа му мора бити прочитана у присуству јавног бележника.

У клаузули о оверавању потписа назначава се да је подносиоцу исправе исправа прочитана у присуству јавног бележника.

Оверавање потписа када подносилац исправе није у стању да чује и чита

Члан 13.

Подносиоцу исправе који није у стању да чује, а услед slabовидости, неписмености или неког другог разлога не може ни да чита, исправа мора бити прочитана преко судског тумача, у присуству јавног бележника.

У клаузули о оверавању потписа назначава се да је подносиоцу исправе исправа прочитана преко тумача у присуству јавног бележника, подаци о тумачу и начину на који је утврђен његов идентитет.

Тумач својим потписом и печатом на исправи потврђује да је подносиоцу исправе верно пренео њену садржину.

Идентитет тумача којег не познаје лично и по имену јавни бележник утврђује увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други службени документ с фотографијом.

Оверавање бланко потписа

Члан 14.

Оверавање бланко потписа није дозвољено.

Изузетно, јавни бележник може оверити потпис на исправи чији поједини делови нису попуњени ако подносилац исправе може да пружи оквирне податке о томе како би ти делови требало да буду исписани и ако докаже да постоје важни разлози за оверавање потписа пре него што се исправа у целости попуни.

У клаузули о оверавању потписа јавни бележник посебно назначава:

- 1) који делови исправе нису били попуњени у моменту оверавања потписа;
- 2) оквирне податке које је пружио подносилац исправе о томе како би ти делови исправе требало да буду попуњени;
- 3) разлоге због којих је оверен потпис на делимично попуњеној исправи.

Оверавање потписа заступника

Члан 15.

Ако подносилац исправе потписује исправу у својству заступника физичког лица или правног лица, јавни бележник може оверити потпис ако

претходно утврди да је подносилац исправе овлашћен да потпишује у име лица које је означено на исправи.

У клаузули о оверавању потписа јавни бележник наводи основ по којем је подносилац исправе овлашћен да је потпише у име физичког лица или правног лица.

Оверавање рукознака

Члан 16.

Оверавањем рукознака јавни бележник потврђује да је подносилац исправе, чији је идентитет претходно утврдио, у његовом присуству ставио на исправу отисак прста.

Подносилац исправе који није у стању да се потпише ставља на исправу отисак кажипрста десне руке.

Учесник који нема кажипрст десне руке ставља на исправу отисак првог прста десне руке који има, и то следећим редоследом: средњи прст, прстењак, мали прст и палац, а ако нема десну шаку онда на исправу ставља отисак једног од прстију леве руке по истом редоследу.

У клаузули о оверавању назначав се како је подносилац исправе ставио свој рукознак.

На оверавање рукознака сходно се примењују правила о оверавању потписа.

Поступак када подносилац исправе није у стању да стави рукознак

Члан 17.

Ако подносилац исправе није у стању да стави рукознак, у поступку оверавању потписа морају да учествују два позвана сведока.

Клаузулом о оверавању потписа јавни бележник потврђује да је у његовом присуству један од позваних сведока исписао на исправи име и презиме подносиоца исправе, који је непосредно након тога такав потпис признао за свој.

У клаузули о оверавању потписа јавни бележник назначав податке о позваним сведоцима и начину на који је утврђен њихов идентитет.

Позвани сведок својеручним потписом на исправи потврђује како су обављене радње којима је присуствовао.

Позвани сведок

Члан 18.

Позвани сведок мора бити пунолетан, потпуно пословно способан, писмен и мора знати језик на којем се саставља исправа.

Позвани сведок не може бити:

1) лице које ради у јавнобележничкој канцеларији или које је у служби код јавног бележника;

2) лице које је јавном бележнику, односно подносиоцу исправе крвни сродник у правој линији, побочни сродник закључно са четвртим степеном

сродства, тазбински сродник закључно с другим степеном сродства, сродник по усвојењу, супружник, бивши супружник, ванбрачни партнер, бивши ванбрачни партнер, старатељ, бивши старатељ, штићеник или бивши штићеник;

3) лице на чији правни положај непосредно или посредно може утицати исправа која се оверава;

4) лице које је заступник, односно одговорно лице у правном лицу на чији правни положај непосредно или посредно може утицати исправа која се оверава.

Идентитет позваног сведока јавни бележник утврђује увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други важећи службени документ с фотографијом.

III. ОВЕРАВАЊЕ РУКОПИСА

Клаузула о оверавању рукописа

Члан 19.

Оверавањем рукописа јавни бележник потврђује да је подносилац исправе, чији је идентитет претходно утврдио, у његовом присуству својеручно написао поднету исправу, односно да је поднету исправу раније својеручно написао.

Подносиоцу исправе који није у стању да види, јавни бележник може оверити рукопис само ако је подносилац исправе у његовом присуству својеручно написао исправу.

Сходна примена правила о оверавању потписа

Члан 20.

У погледу садржине клаузуле о оверавању рукописа, њеног стављања на исправу, утврђивања идентитета подносиоца исправе и овлашћења јавног бележника да одбије оверавање рукописа сходно се примењују правила о оверавању потписа.

IV. ОВЕРАВАЊЕ ПРЕПИСА И КОПИЈА

Клаузула о оверавању преписа

Члан 21.

Оверавањем преписа јавни бележник потврђује да је препис одређене исправе подударан са изворником или овереним преписом исправе (у даљем тексту: преписана исправа).

Препис исправе се оверава тако што се на њега ставља клаузула о оверавању преписа, која садржи:

1) име и презиме јавног бележника, назнаку да поступа у својству јавног бележника и податке о седишту јавног бележника;

2) изјаву јавног бележника да је препис поднете исправе подударан са преписаном исправом;

3) податке о начину на који је сачињен препис;

- 4) податке о начину на који је сачињена преписана исправа;
- 5) број страница од којих се састоји преписана исправа;
- 6) податке о томе да ли су у преписаној исправи нека места исправљена, преиначена, брисана, прецртана, уметнута или додата;
- 7) податке о томе да ли је преписана исправа поцепана, оштећена или сумњива по свом спољашњем облику;
- 8) датум оверавања преписа;
- 9) број под којим је исправа заведена у уписник о оверама и потврдама;
- 10) потпис и печат јавног бележника.

Претпоставке за оверавање преписа

Члан 22.

Јавни бележник је овлашћен да овери препис ако влада језиком на коме је исправа написана и ако му странка поднесе препис и преписану исправу.

Пре него што стави клаузулу о оверавању преписа, јавни бележник мора да упореди препис са преписаном исправом.

Препис се мора слагати са преписаном исправом и у правопису, интерпункцији и скраћивању речи.

Сходна примена правила о оверавању потписа

Члан 23.

У погледу садржине клаузуле о оверавању преписа и њеног стављања на исправу сходно се примењују правила о оверавању потписа.

Оверавање преписа дела исправе

Члан 24.

Јавни бележник може оверити препис само једног дела исправе или извод из неке исправе само ако је препис тако сачињен да се из њега јасно види који су делови остали непреписани.

Оверавање извода из јавних, трговачких и пословних књига

Члан 25.

Оверавањем извода из јавне, трговачке или пословне књиге јавни бележник потврђује да се извод у потпуности слаже са одговарајућим ставкама из изворне књиге.

Пре него што овери извод из јавне, трговачке или пословне књиге јавни бележник је дужан да изврши увид у изворну књигу.

У клаузули о оверавању извода из јавне, трговачке или пословне књиге јавни бележник назначава место, датум и час када је извршио увид у књигу.

Оверавање копије

Члан 26.

Оверавањем копије јавни бележник потврђује да је копија одређене исправе истоветна с копираном исправом.

Истоветност копије са копираном исправом која је сачињена на језику којим јавни бележник не влада, односно која садржи цртеже, планове, скице или фотографије, јавни бележник може потврдити ако је копирање обављено применом адекватног техничког поступка и под његовим надзором.

Оверавање одштампаног примерка електронског документа

Члан 27.

Јавни бележник може потврдити да је одштампани примерак подударан са изворним документом у електронској форми ако је штампање тог примерка обављено применом адекватног техничког поступка и под његовим надзором.

Пре него што овери штампани примерак електронског документа јавни бележник је дужан да испита да ли је употребљен квалификовани електронски потпис.

У клаузули о оверавању мора се јавно назначити да је реч о одштампаном примерку електронског документа.

Оверавање исправа намењених за употребу у иностранству

Члан 28.

Исправу намењену за употребу у иностранству оверава основни суд у складу са прописима којима се уређује легализација исправа у међународном саобраћају.

V. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Случајеви у којима основни судови и општинске управе задржавају надлежност за послове оверавања

Члан 29.

Јавни бележник је надлежан и за оверавање потписа, рукописа и преписа за које је посебним законима који се примењују пре ступања на снагу овог закона прописано да их оверава суд, односно општинска управа.

У градовима, односно општинама за које су до дана ступања на снагу овог закона именовани јавни бележници, потписе, рукописе и преписе могу да оверавају основни судови, односно општинске управе као поверени посао најдуже до 1. марта 2015. године.

Изузетно од става 1. овог члана, у градовима, односно општинама за које нису именовани јавни бележници, до именовања јавних бележника, потписе, рукописе и преписе ће оверавати основни судови, у складу са чланом 13. ст. 3. и 4. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС”, број 101/13), односно општинска управа као поверени посао.

После ступања на снагу овог закона, судови, односно општинске управе које су задржале надлежност за оверавање потписа, рукописа и преписа, те

послове обављају сходном применом одредаба овог закона и закона којим се уређује јавнобележничка делатност.

Престанак важења закона и других прописа

Члан 30.

Даном ступања на снагу овог закона престају да важе Закон о оверавању потписа, рукописа и преписа („Службени гласник РС”, број 39/93), чл. 92. и 94. Закона о јавном бележништву („Службени гласник РС”, бр. 31/11, 85/12, 19/13 и 55/14 – др. закон) и Упутство о облику и начину вођења уписника и о начину оверавања потписа, рукописа и преписа („Службени гласник РС”, број 74/93).

Ступање закона на снагу

Члан 31.

Овај закон ступа на снагу 1. септембра 2014. године.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење Закона о оверавању потписа, рукописа и преписа садржан је у члану 97. тачка 17. Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, број 98/06), према коме Република Србија уређује и обезбеђује, између осталог, друге остваривање и заштиту слобода и права грађана, уставност и законитост и поступак пред судовима и другим државним органима.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Важећи Закон о оверавању потписа, рукописа и преписа („Службени гласник РС”, број 39/93) донет је на основу ранијег Устава, а у међувремену су се промениле многе друштвене и економске околности. Из тог разлога било је више него потребно да се и овај закон дефинитивно усагласи са важећим Уставом Републике Србије.

Поред тога, Законом о јавном бележничтву („Службени гласник РС”, бр. 31/11, 85/12, 19/13 и 55/14 – др. закон) предвиђено је, између осталог, да је јавни бележник је овлашћен да обавља и послове састављања, оверавања и издавања јавне исправе о правним пословима, изјавама и чињеницама на којима се заснивају права и оверава приватне исправе, па је неопходно донети нови закон који уређује оверу потписа рукописа и преписа, како би се обезбедила пуна примена Закона о јавном бележничтву.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИНСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Најважнија новина у односу на важећи Закон о оверавању потписа, рукописа и преписа односи се на стварну надлежност за обављање ових послова. Чланом 1. Закона прописано је да је за оверавање потписа, рукописа и преписа надлежан јавни бележник, уместо важећег решења према коме су за оверавање надлежни основни судови или органи општинске управе, који то обављају као поверене послове. Тиме се закон који уређује материју овере усклађује са Законом о јавном бележничтву, којим се у Републици Србији уводи једна нова правосудна професија, а чији је један од најважнијих послова управо оверавање потписа, рукописа или преписа. На овај начин ће се допринети растерећењу судова од послова који не представљају суђење, а да се притом не нарушава правна сигурност, будући да су јавни бележници високостручна правна професија. Законом је предвиђен изузетак, који се огледа у томе што да препис јавне исправе може оверити и њен издавалац. Овај изузетак је уведен из два разлога. Прво, ако неко може да изда исправу, зашто не би могао да овери њен препис (принцип: ко може више, може и мање). Друго, оверавање преписа од стране издаваоца учесницима у промету доноси уштеду и новца и времена јер не морају да иду код јавних бележника.

Чланом 2. Закона одређена је месна надлежност за оверавање потписа рукописа и преписа, тако што је предвиђено да ове послове може обављати било који јавни бележник, без обзира на врсту исправа које се оверавају, изузав ако посебним законом није одређено да поједине исправе могу оверавати само јавни бележници са одређене територије.

Одредбама чл. 3. и 4. Закона одређује се да се послови оверавања обављају у јавнобележничкој канцеларији, а такође се прописују и случајеви

када се ови послови могу обављати ван службених просторија јавних бележника, као и правне последице повреде принципа територијалности.

Одредбама Главе II. Закона – Оверавање потписа (чл. 5. до 18. Закона) уређује се поступак оверавања потписа.

Одредбама чл. 5. до 7. Закона прописана је садржина клаузуле о оверавању потписа, начин стављања клаузуле о оверавању на исправи, као и начин стављања клаузуле о оверавању потписа у случају када се поднета исправа састоји од више листова.

Чланом 8. Закона прописан је поступак за утврђивање идентитета лица чији се потпис оверава. У случају да се утврђивање идентитета лица не може утврдити увидом у лична документа која садрже фотографију лица, предвиђено је да се утврђивање идентитета може извршити и саслушањем два сведока идентитета. Начин утврђивања идентитета сведока идентитета прописан је чланом 9. Закона.

Чланом 10. Закона предвиђено је да у случају немогућности доказивања идентитета лица чији се потпис оверава наступа правна последица која се састоји у одбијању јавног бележника да овери исправу. Јавни бележник ће одбити да овери исправу и у случају да након увида у поднети службени документ, односно након саслушања сведока идентитета, није стекао уверење да је подносилац исправе лице за које се издаје.

Чланом 11. Закона нормирана је ограничена дужност јавног бележника да врши послове превентивне правне заштите у поступку оверавања потписа. За разлику од састављања јавнобележничког записа, који је по својој целокупној садржини јавна исправа, код оверавања потписа својство јавне исправе има само клаузула о оверавању, а остатак документа има природу приватне исправе. Из тог разлога, приликом оверавања потписа дужност јавног бележника да пружи превентивну правну заштиту је ограничена. Правило је у досадашњем закону и у великом броју страних правних система (на пример, § 79. став 6. аустријског Закона о јавном бележничтву – *Notariatsordnung*) да нотар, приликом овере потписа треба да се упозна са садржином исправе само у оној мери која је потребна да би попунио уписник о оверама. Поменута одредба аустријског Закона експлицитно предвиђа да нотар не одговара за садржину исправе и овлашћење потписника да је потпише, као и да се на оверу потписа не примењује § 34. Закона (та одредба забрањује нотару да предузима службене радње поводом правних послова који су забрањени). Међутим, у упоредном праву постоје и другачији приступи. Тако § 40. став 2. немачког Закона о потврђивању исправа (*Beurkundungsgesetz*) прописује да нотар треба да испитује исправу само у оној мери која је неопходна да би се утврдило да ли постоји основ да одбије службену радњу. На тај начин немачко право уводи ограничену дужност превентивне заштите. У овом предлогу Закона, предлагач сматра да би српско право требало да се приклони немачком решењу. То значи да јавни бележник треба да се упозна са садржином исправе у оној мери у којој је то потребно ради попуњавања уписника о оверама и потврдама и да одбије оверавање потписа ако при таквом површном прегледу стекне сазнања да постоји разлог за његово изузеће, да поднета исправа садржи правни посао чије је закључење забрањено императивним прописима, односно да исправа садржи правни посао за који је као обавезна прописана посебна форма, као и да се оверавањем потписа потпомаже остваривање недозвољених и непоштених циљева. Другим речима, јавни бележник приликом овере потписа не мора да испитује исправу са оном пажњом и онако детаљно како то чини приликом сачињавања јавнобележничког записа. Али то не значи да може да пропусти сваку оверу. Приликом одређивања домашаја који има члан 11. овог

Закона, мора се водити рачуна о члану 9. став 1. Закона о јавном бележничтву, који предвиђа да је јавни бележник дужан да обавља своју делатност у складу са начелом савесности и поштења.

Одредбама чл. 12. и 13. Закона прописан је начин оверавања потписа у случају да лице чији се потпис оверава није у стању да чује или прочита исправу на коју ставља потпис. У том случају се оверавање обавља уз помоћ тумача, који својим потписом и печатом на исправу потврђује да је подносиоцу исправе верно пренео њену садржину.

Одредбом члана 14. Закона регулисано је питање оверавања бланко потписа. Док неки правни системи такву могућност не предвиђају (§ 79. аустријског Закона о јавном бележничтву), други правни пореци дозвољавају најширу могућност овере бланко потписа. Тако § 40. став 5. Немачког Закона о потврђивању исправа предвиђа да нотар може оверити бланко потпис уколико странка докаже да јој је неопходна овера потписа пре него што испише садржину исправе. У немачком праву, овера бланко потписа је дозвољена и онда када странка код нотара донесе празан папир, с тим што се у клаузули о оверавању напомиње да је реч о бланко потпису. Став предлагача Закона је да српско право треба да забрани оверавање потписа на исправу чији поједини делови нису попуњени (бланко потпис). Међутим, од овог правила се може предвидети изузетак. Јавни бележник може оверити потпис на исправу чији поједини делови нису попуњени ако подносилац исправе може да пружи оквирне податке о томе како би ти делови требало да буду исписани и ако докаже да постоје важни разлози за оверавање потписа пре него што се исправа у целисти попуни, а што је јавни бележник дужан да назначи у клаузули о оверавању потписа.

Чланом 15. Закона прописан је начин оверавања потписа у случају када лице потписује исправу у својству заступника другог физичког лица или правног лица.

Одредбама чл. 16. до 18. Закона прописан је поступак оверавања рукознака који се примењује у случају да лице чији се потпис оверава није у стању да се потпише. У случају да подносилац исправе није у стању да стави рукознак, у поступку оверавања потписа обавезно морају да учествују и два позвана сведока, који морају да буду пунолетна, потпуно пословно способна и писмена лица, као и да знају језик на коме се саставља исправа. Такође су прописани начин утврђивања идентитета позваних сведока, као и забране да се одређена лица не могу појављивати у својству позваних сведока.

Одредбама Главе III. Закона – Оверавање рукописа (чл. 19. и 20. Закона) уређује се поступак за оверавање рукописа. Оверавањем рукописа јавни бележник потврђује да је подносилац исправе, чији је идентитет претходно утврдио, у његовом присуству својеручно написао поднету исправу, односно да је поднету исправу раније својеручно написао. Ако подносилац исправе није у стању да види, јавни бележник може оверити рукопис само ако је подносилац исправе у његовом присуству својеручно написао исправу.

Одредбама Главе IV. Закона - Оверавање преписа и копија (чл. 21. до 28. Закона) прописан је поступак за оверавање преписа и копија.

Чланом 21. Закона прописана је садржина клаузуле о оверавању преписа. Оверавањем преписа јавни бележник потврђује да је препис одређене исправе подударан са изворником.

Одредбама чл. 22. до 24. Закона прописане су претпоставке за оверавање преписа, сходна примена правила о оверавању потписа и оверавање преписа дела исправе. Јавни бележник је овлашћен да овери препис ако

познаје језик на коме је исправа написана и ако му странка поднесе препис и преписану исправу. Пре него што стави клаузулу на исправу, јавни бележник мора да упореди препис са преписаном исправом. Поред тога, јавни бележник може оверити препис једног дела исправе или извод из неке исправе само ако је препис тако сачињен да се из њега јасно види који делови изворника су остали непреписани.

Чланом 25. Закона прописано је оверавање извода из јавних, трговачких и пословних књига, којим јавни бележник потврђује да се поднети извод у потпуности слаже са одговарајућим делом из изворне књиге. Пре него што овери извод, јавни бележник је дужан да изврши увид у изворну књигу.

Одредбама чл. 26. до 28. Закона прописан је начин оверавања копија, одштампаног примерка електронског документа, као и начин оверавања исправа намењених за употребу у иностранству. У погледу оверавања исправа намењених за употребу у иностранству, за разлику од надлежности за друге овере, прописана је искључива надлежност основног суда, будући да је такво решење садржано у Закону о легализацији исправа у међународном промету.

Одредбама Главе V. - Прелазне и завршне одредбе (чл. 29. до 31. Закона), прописана су прелазна решења које се односе на надлежност за обављање послова оверавања потписа, рукописа и преписа, престанак важења постојећег Закона о оверавању потписа, рукописа и преписа, као и ступање Закона на снагу.

Имајући у виду да, у складу са Законом о јавном бележништву, првих 100 јавних бележника треба да отпочну са радом 1. септембра 2014. године, чланом 29. став 2. Закона предвиђено је да у наредном периоду од шест месеци, поред јавних бележника послове оверавања и даље обављају основни судови и општинска управа, како би се избегли могући проблеми, који би настали као последица преласка на нову надлежност за обављање ових послова. Поред тога, будући да постоји могућност да у одређеним општинама у дужем временском периоду не буду именовани јавни бележници, ставом 3. члана 29. Закона предвиђено је да у тим општинама послове оверавања обављају пријемне канцеларије основних судова, односно општинске управе све до именовања јавних бележника.

Чланом 31. Закона предвиђено је да овај закон ступи на снагу 1. септембра 2014. године, будући да је за исти дан одређен и почетак примене Закона о јавном бележништву.

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог закона нису потребна средства из буџета Републике Србије.

V. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА ПО ХИТНОМ ПОСТУПКУ

Предлаже се да се овај закон донесе по хитном поступку, будући да би недоношење закона по хитном поступку могло да проузрокује штетне последице по рад државних и других органа и остваривање права грађана, имајући у виду почетак примене Закона о јавном бележништву, који предвиђа да одређене надлежности судова преузимају јавни бележници.